

РЕШЕНИЕ

№ 1684

гр. София, 29.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **10312** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите
от АПК.

Делото е образувано по жалба на ТД на НАП, [населено място] срещу решение /без
номер/ от 10.10.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело
№ 10094/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 104 състав, с което е
отменено наказателно постановление /НП/ № 0035799 от 25.03.2011 г., издадено от
Директора на Дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място].

С посоченото НП на Б. И. С. – Г., от [населено място], на основание чл. 180, ал. 2 от
Закона за данък върху добавената стойност, е наложено административно наказание
„глоба” в размер на 21 979,32 лева, защото за периода от 01.01.2009 г. до 31.03.2010 г.
след като е била длъжна, не е начислила в срок ДДС по осъществени от нея облагаеми
доставки.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно и постановено в
нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че съдът неправилно е преценил,
че при обявената нищожност на ревизионния акт, въз основа, на който са установени
публичните задължения за Г., следва да се отмени процесното НП, защото
ревизионното производство е различно от административно-наказателното
производство. Чрез неначисляването на ДДС за посочения период задълженото лице е
нарушило разпоредбата на чл. 180, ал. 2 от ЗДДС, поради което правилно е ангажирана

административно-наказателната му отговорност.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба се явява лично и с адвокат С., която оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя, като дадените показания не са обсъждани в съвкупност със събраните писмени доказателства. Съдът не е приел за установена фактическа обстановка, поради което настоящият състав на АССГ следва упомене относимите към спора факти.

Страните не спорят, че нарушението е извършено в хода на извършвана ревизия по отношение на Б. И. С. – Г.. В хода на ревизионното производство е констатирано, че Ганчева, като задължено по ЗДДС лице не е начислила данък върху добавената стойност по облагаеми доставки за периода от изтичане на срока за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС - 14.06.2008 г. до датата, на която лицето е регистрирано служебно от органа по приходите - 26.04.2010 г.

Ревизираното лице е осъществило за периода от 15.06.2008 г. до 31.03.2010 г. облагаеми доставки с получател [фирма], клон Г. и [фирма]. Лицето е получило приходи от наем на помещения предоставени за ползване на [фирма], клон Г. в размер 174 982,71 лева и от [фирма] - в размер на 10 200 лева. Общият размер на получените приходи от наем за процесния период е в размер на 185 182,71 лева, като неначисленият ДДС е в размер на 30863,84 лева.

Г. е декларирала получените приходи в годишни данъчни декларации по реда на ЗДДФЛ. Разплащанията с [фирма], клон Г. са извършвани по банков път, а с [фирма] са получени в брой.

За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 0035799/07.01.2011 г., връчен на сочения за нарушител, който го е подписал с възражение.

В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил неправилно закона. Р. акт, с който са установени публичните задължения е обявен за нищожен при оспорването по административен ред, поради което и оспореното НП следва да бъде отменено.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от юрисконсулт А. на 28.10.2011 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 04.11.2011 г. /вх. 41814/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна

страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е не изследвал относимите към спора обстоятелства и не е обсъдил събраните доказателства в съвкупност с релевираните възражения, но решението като краен резултат е правилно.

При ревизионното производство, извършвано по реда на чл. 112 от ДОПК, завършващо с ревизионен акт се установяват публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2 от ДОПК. В случай, че в хода на ревизията се установи, че задълженото лице е извършило административно нарушения, няма пречка то да бъде привлечено към административно-наказателна отговорност, т.е. валидността и законосъобразността на ревизионния акт, които се проверяват по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК, не могат да бъдат обвързвани с правно значимите обстоятелства по установяването на административно нарушение и налагането на административно наказание.

Във връзка с тези разсъждения, първоинстанционният съд неправилно е приел, че след като РА, с който за оспорващата са установени публични задължения е обявен за нищожен, същата не може да носи административно-наказателна отговорност.

От друга страна настоящият съдебен състав намира, че както АУАН, така и оспореното НП страдат от порок, който е основание за тяхната отмяна. Нито в АУАН, нито в НП става ясно, във връзка с какви доставки конкретно е формиран ДДС, който е следвало да бъде начислен от задълженото лице, за в кои данъчни периоди по месеци е следвало данъкът да бъде начислен и какъв е бил неговия размер за всеки един от тези периоди. Това е така, защото по силата на чл. 86 от ЗДДС, регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред, 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по [чл. 125](#) за този данъчен период и 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Чрез този пропуск се нарушават императивните изисквания на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, създавайки се неяснота относно описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН безусловно са императивни, тъй като осигуряват правото на привличения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. Наказателното постановление е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При конкретния спор, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките ангажиране на административно-наказателната отговорност на Г., поради липсата посочените по-горе елементи. Отсъствието на доказателства за

възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Съдът не може да санира пороци на АУАН и на НП, и то най-вече такива, нарушаващи правото на защита на сочения за нарушител, защото по този начин, би нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване – да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 10.10.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 10094/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 104 състав.

Решението е окончателно.